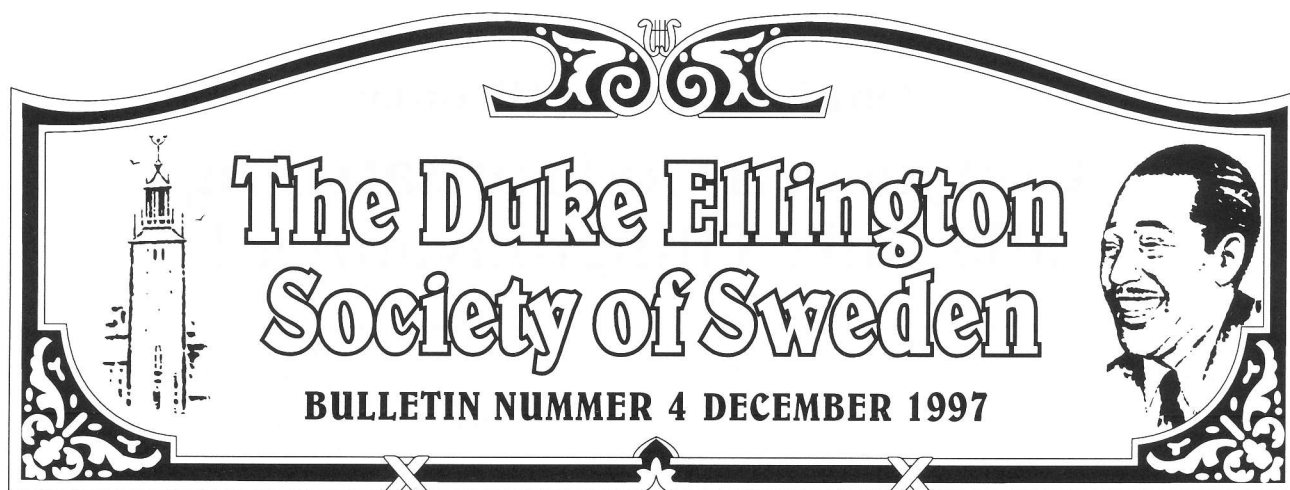

IVIE ANDERSON
 "Duke Ellington's stora vocalist på 30- 40-talet"

The Duke Ellington Society of Sweden, DESS _____ ISSN 1400-8831

c/o Göran Wallén, ordförande
 Skogstorpssvägen 39, 191 39 Sollentuna.
 Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Bo Hafman, sekreterare
 Storgatan 57, 115 23 Stockholm.
 Telefon arbete: 08-614 45 35
 bostad: 08-663 74 95

Redaktionsgrupp:
 Alf Lavér, Olle Lindholm, Bo Hafman
 Postgiro 11 63 75 - 7
 Bankgiro 5815-5383

DESS medlemsavgift är per kalenderår:
 Inom Norden 150 kr - övriga världen 25\$

Även vid köp av Azure-kassetter
 och CD kan Postgiro användas

Postgironummer för betalning av prenumeration
 av DEMS från Holland är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda: God Jul och God Fortsättning alla Duke Ellingtonvänner !

Alla ser ju framåt, en del nu till jul, en del till 1998, en del till år 2000, men vi inom DESS ser fram mot år 1999. Då är det Duke Ellingtons 100-årsfirande som gäller. I Washington så klart. Men vi skall försöka göra något även i Stockholm. Men vi får väl återkomma i den frågan, men det kan bli spännande. Men nu först gäller ju Chicago i maj nästa år som konferens. Se information i denna Bulletin.

Vi har nyligen fått två kassetter med gamla radiointervjuer. Den ena gäller Ivie Anderson, som samtalade i oktober 1948 med vår vän och Los Angeles ordf. William Fawcett "Bill" Hill. Den andra gäller medaltsaxofonisten Otto "Toby" Hardwick, som den 29 april 1964, på Duke's födelsedag, samtalade med radiomannen Felix Grant i Washington (Felix avled i början av 90-talet). Många har inte läst om eller ens hört talas om dessa samtal och vi har nu försökt att återge det på bästa sätt. Dessutom har Steven Lasker skickat till oss några kompletterande tidningsartiklar. **Thank you Steven for your help !** Artiklar och intervjuer med Ivie Anderson finns i denna Bulletin och intervjun och lite data om och med Otto Hardwick kommer i nästa Bulletin.

Allas vår Alice Babs kommer tillbaka på scen ! Under april nästa år kommer Alice Babs med Charlie Norman och Putte Wickman att turnera med Anders Berglund som orkesterledare. Först blir det den 1 april Göteborg, 2 april Jönköping, 3 april Norrköping, 4 april Malmö samt Stockholm 5 april på Konserthuset. Tyvärr är redan alla biljetter slutsålda enligt vår information. Men det kommer kanske att bli en ny turné lite senare på våren ? Vi får återkomma om detta.

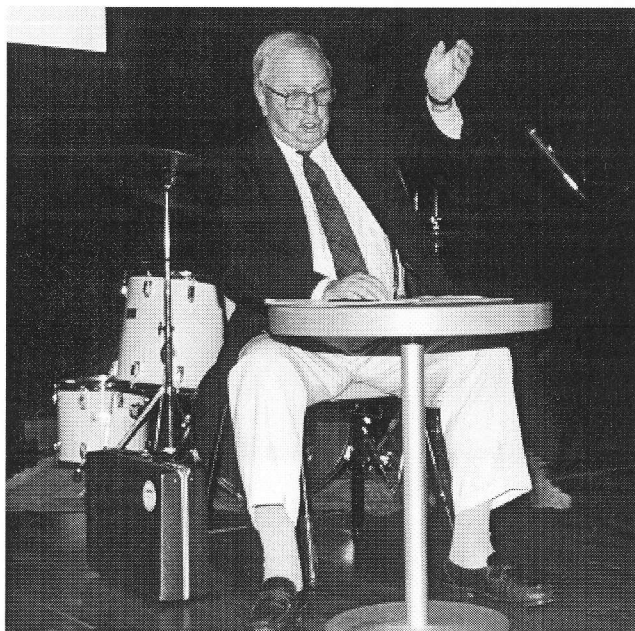
År 1997 avslutades med en helkväll på SAMI den 10 november. Med Magnus Lindgren tenor och Mattias Algotsson's trio upplevde vi en underbar kväll. Publiken stod upp och gav en stående applåd efteråt. Duke Ellingtons musik var inte obekant och publiken var överförtjust. Många ansikten riktigt lysta av glädje. Magnus Lindgren har ju nu senast skrivit eget material för storband, som framfördes på Musikhögskolan med högsta betyg och stor positiv överraskning för många som var där. Han finns inte att köpa på egen CD idag men gå och lyssna på honom när han dyker upp på någon scen. Honom får vi säkert höra mycket av i framtiden, han är ju bara i början av sin karriär. Lyssna på och läs Sven Malm i SvD, han vet. I nästa nummer av Bulletinen kommer ett reportage från kvällen.

I övrigt lägger sig mörkret och kylan över oss så vi får väl lyssna på våra skivor hemma ett tag framöver. Några nya CD med Ellingtonmusik har det varit tunt om i höst, men det kommer väl nyheter vad det lider. Jag ser att 4 st nya LP-återutgivningar av Duke Ellington under märket Classic Record finns att köpa. Ljudkvaliteten är av högsta klass. T.o.m. högre än normala CD-produktioner. Vad händer ? Flera nyproducerade LP ?

Det var allt för i år. Väl mött till nästa år.
We love you madly,
Göran

Att. Irving Mills part 2/2
Because of short of space will part 2 be published in our next bulletin.

Rapport från föreningsmöte den 25 september 1997 med Bengt Ranert - jazzfantast från Malmö och Jan Lundgren Trio - det bästa som hänt på länge i svensk jazz.

Kvällen inleddes med *Do Nothing Till You Hear From Me*, en tecknad musikfilm med bl.a. Peter Asplund på trumpet, som blev en gladlynt upptakt på DESS-kvällen på SAMI den 25 september, och fick hela publiken på gott humör.

Värre var det att uppfatta Bengt A. Ranert, 77-årig jazzfantast från Malmö, då han pratade skånska och engelska med skånsk accent, och önskade vara unplugged p.g.a. misstro mot ljudförstärkning via mikrofon. Det blev lite jobbigt faktiskt att uppfatta poängerna i alla stories och faktainformation. Men det hela gav ändå en stor behållning, för här fanns humor och stor jazzidialitet.

Redan 1936 hade han hört Benny Carter som gästsolist i Leo Mathisens orkester i Köpenhamn. Självklart en härlig jazzupplevelse som gjorde honom helt såld för jazz. 1937 konserterade en sådan storhet som Jimmie Lunceford med sin orkester i aulan i Realskolan i Malmö och där kunde man också få uppleva sådant som Mills Brothers och Edgar Hayes live.

1939 kom Duke Ellington med orkester för att spela på Tennistadion i Malmö. Bengt fick då ingå i mottagningskommittén och fungera som tolk beroende på eminenta språkkunskaper och fick på så sätt också lite inside information. Orkestern kom närmast från Hamburg men deras bagage hamnade i Berlin i stället för Malmö. Det ordnade emellertid Malmö-arrangörerna galant genom att låna ihop instrument och allt som behövdes för att konserten skulle

"Berättare i det stora formatet", Bengt Ranert från Malmö, jazzdiggare som även tillverkar modeller av svenska bilar

kunna genomföras. Skåningar är som bekant ett duktigt släkte. Naturligtvis illustrerades föredraget med musik från Bengts gedigna skivsamling där Ellington upptar en försvarlig del. Mellan 1959-1981 reste Bengt minst två gånger om året till London, ibland fem sex gånger, och kunde då köpa LP billigt då pundet stod lågt i förhållande till den svenska kronan.

Det blev massor av musik. Bl.a. en jazzig version på *Lambeth Walk*, en låt som minnesgoda och tillräckligt gamla kommer ihåg från Skansen. *Serenade To Sweden* från en Ellington-skiva med Alice Babs i Paris 1963. En Ellington-inspelning där Dizzy Gillespie var med som trumpetsolist var en verklig höjdpunkt, som vi brukar säga nu för tiden, eller Ellington som solist i *Dancers In Love*, ett shownummer som också innehåller fingersnapping m.m.

Bengt Ranert var med och startade Sveriges första jazzklubb (i Malmö) som i år firar sitt 55-årsjubileum. Numera håller klubben till på Restaurant Höllviken och spisar god jazz, men restauranten är också känd för en superb meny. Bengt fick så stora applåder av publiken att han blev tvungen att dra ytterligare en story som extra nummer.

Pianisten Jan Lundgren, en gudabenådad musiker, som säkert kan gå hur långt som helst, tog sedan över med sin egen trio där Mattias Svensson spelar bas och Rasmus Kihlberg spelar trummor. Den trion är kanske det finaste som hänt inom svensk jazz på senare år. Nu skulle alltså denna trio konserteras hos DESS. Förväntningarna var stora.

Nyligen kom trion ut med en CD som man kallar *Swedish Standards* där Jan tagit upp svensk folkmusik med låtar som *Solen Glimmar Blank Och Trind*, *Joachim Uti Babylon*, *Min Polare Per*, *Uti Vår Hage* m.m. Allt spelat med perfektion, en härlig jazzfeeling, proffsig och med en enorm musikalitet. Trion inledde sin konsert med att spela upp valda delar ur den repertoaren.

Konserten hos DESS blev fin, man spelade som på plattan. Men kanske blev det litet för mycket av promotion för den nya plattan. Vi Ellington-vänner tänkte oss kanske mer få höra Jan tolka just Ellington. Jag tror Jan förstod det, det låg liksom i luften. Så då kom det. En triologi av Ellington-musik; *Satin Doll - In a Sentimental Mood - Cotton Tail*. Nu blev publiken helt tänd, applåderna smattrade och alla var glada. Vi måste få ett extranummer. Det blev *Topsy*.

Det har vuxit fram många fina basister på senare år i Sverige och Jan Lundgrens basist Mattias Svensson, som jag inte tidigare har hört, tillhör säkert de allra bästa. Trummisen Rasmus Kihlberg, som jag haft förmånen att lyssna på tidigare, är min absoluta favorit när det gäller trumspel. Musikaliskt, svängigt, en underbar drive och en strålande teknik.

DESS-kvällen fortsatte med förfriskningar och gemytlig samvaro, en ordentlig paus i allt musiklyssnande, men snart var det time för mer musik och då via videofilmer på temat *Duke Ellington and the advertising media* och även en okänd sekvens med ett dråpligt roligt inslag med Ray Nance framförande *Jump For Joy*.

DESS kan lägga ytterligare en trivsamt kväll till sin historia.

Bertil "Buster" Reijbrandt

Som ett komplement till Buster's rapport kan här en detaljerad översikt ges över de filmer som visades på mötet:

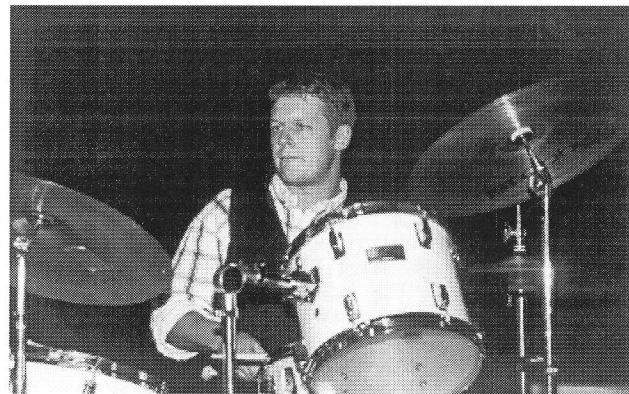
1. Gloria Nance's privata film från 1965 med Ray Nance sjungande och dansande "Jump For Joy" till Duke Ellingtons orkester.
2. Kay Davis i filmen "Salute To Duke Ellington" från 6 mars 1950. Kay Davis sjöng "Violet Blue" i duett med Johnny Hodges.
3. Under turnén i England från den 19 juni t.o.m. den 4 augusti 1948 ackompanjerades Duke, Ray Nance och Kay Davis av Malcolm Mitchell gitarr, Jack Fallon bas och Tony Crombie trummor. Dessa herrar fanns på plats i Leeds och spelade bl.a. *Satin Doll*.
4. "Playback", i en serie reklamfilmer av Columbia. Duke's inspelning är från den 26 juni 1960 i New York. Intervjuare är Goodard Lieberman, chef för WNTA-TV. Duke spelade delar ur Nötknäpparsviten av Tchaikovsky.
5. "Astrofreight", en reklamfilm från den 26 augusti 1964. Filmen är gjord för American Airlines och gäller frakt och teknik vid lastning av flygplan. Dock är filmen tämligen otidsenlig i dag. Musiken är av bästa märke och tiden är c:a 15 minuter. Duke, ej i bild, spelar med orkestern "Iglo" (senare del av Far East Suite från 1966) och "Volupte" i trio (senare med i albumet Afro Bossa från 1963 med full orkester) och dessutom spelas "Soultrain", "Sport" samt "Shuffle Lady", som alla är outgivna på skiva.
6. Kort reklamfilm för "Duke's Bear". Duke provar ett glas från 30 maj 1966.
7. Kort snutt med President Nixon 1969 i Vita Huset på Duke's födelsedag. Duke har Ruth vid sin sida.
8. Reklamfilm för "Craven Filter". Cigarettreklam som idag verkar litet fel. Inspelningen är gjord på Sidney's flygplats den 8 februari 1970. Tid 2.20 minuter.

Den glade bassisten Mattias Svensson

Den småleende pianisten Jan Lundgren

Den koncentrerade trumslagaren Rasmus Kihlberg

Detta var filmer som Klaus Stratemann presenterade i Leeds. Klaus berättade att Duke troligen inte medverkade i flera reklamfilmer i USA trots att han var mycket känd. Kanske var det en fråga om hudfärg.

NÄR JAZZEN KOM TILL SVERIGE

Reaktioner och attityder

Så lyder titeln på en bok av Bertil Lyttkens, som Svenskt Visarkiv kommer att ge ut under loppet av 1998. Bertil är naturligtvis Ellington-beundrare och medlem i DESS men det är kanske Jimmie Lunceford som ligger honom varmast om hjärtat. Ett bevis på detta är den synnerligen kompetenta Lunceford-diskografi som han nyligen låtit ge ut. Den nu planerade boken om jazzens ankomst till Sverige behandlar tidningarnas recensioner om de band och personligheter som besökte vårt land fram till krigsutbrottet 1939. Bland dessa kan nämnas Sam Wooding, Louis Armstrong, Coleman Haw-

kins, Benny Carter och Jimmie Lunceford för att nämna några. Det som emellertid intresserar oss är Duke Ellingtons besök i Sverige 1939, som är det sista och digraste kapitlet i boken.

Bertil Lyttkens och Svenskt Visarkiv har givit oss sitt tillstånd att i vår Bulletin återge Ellington-avsnittet i en serie artiklar. Vi vill på det varmaste tacka för deras välvilja härvidlag och samtidigt önska dem all lycka med den planerade utgåvan.

Vi börjar serien med att återge delar av Bertil Lyttkens förord till boken, som också får anses vara en slags programförklaring:

* * * * *

Näranog årsbarn med den efter första världskriget plötsligt fram-brytande jazzmusiken och med ett snart livslångt intresse för densamma har jag nu kunnat följa en mer än halvseklång utveckling inom området.

Härvid har jag inte enbart kommit att följa musikens egen utveckling utan jag har även själv upplevt och särskilt kommit att fästa mig vid reaktioner och attityder till detta nya och till en början så främmande.

Att Jazzen tidigt missaktades har först sin grund i det förhållandet att den formar grunden för den nya dansmusiken. Den offentliga dansen i Sverige har endast tradition från 1910-talet och är därför nästan jämnårig med jazzen. Offentlig dans förknippades gärna med nöjeslystnad och synd. Dansbaneländet var föremål för en lång debatt och från kyrkligt håll motarbetades både jazz och dans ända in på 1950-talet. Detta har på ett utomordentligt sätt dokumenterats av Jonas Frykman i en skrift just betitlad "Dansbaneländet" (Natur o Kultur 1988).

Att Jazzen har sina rötter hos den färgade befolkningen i USA är tidigt allmänt omvittnat. Medvetenheten om människors olika värden och egenskaper var mycket stark ända fram till mitten av detta århundrade. Rastänkandet accentuerades kraftigt av nya starka signaler från Hitler-Tyskland.

Mot denna bakgrund är det naturligt att jazzen under mycket lång tid kämpade mot starka fördomar. Att de tog sig så starka ytt-ringar, som i denna bok skall redovisas torde säkerligen förvåna yngre generationer som måhända har svårt att orientera sig i en gången tids synsätt.

Jazzen kom mycket påtagligt in i mitt liv när jag som 16-åring fick uppleva Jimmie Luncefords orkester i Helsingborgs konserthus 1937. Innan dess hade jag som en del andra ungdomar vid den här tiden fängslats av musiken på de jazzplattor som var vanligt förekommande i musikaffärerna. I radion spelades två gånger i veckan den moderna dansmusiken mellan klockan 10 och 11 på kvällen. Men också ofta och på bekvämare tider på dygnet gavs utsändningar från Londons många dansrestauranter.

Men att plötsligt sitta mitt i den femte bänkraden i det nya eleganta konserthuset i Skåne och konfronteras livslevande med Jimmie Luncefords band - ett av swingerans absolut främsta - det slog helt enkelt knockout på alla skolynglingens sinnen. Inga som helst referensramar fanns att applicera på detta så dynamiska musik- och scenskådespel. Det hela var så fascinerande för såväl syn som hörsel att upplevelsen för mig alltid förblivit stark och känslöfylld.

* * * * *

Det sista stora jazzevenemanget före andra världskrigets utbrott blir Duke Ellingtons konsertturné i Sverige under våren 1939. Den svenska impressarion är Reuter & Reuters förlag hade i förväg ställt en garanti på 28.000 dollar i en amerikansk bank beräknad efter en dagskostnad för orkestern på 1.000 dollar. Turnén uppmärksammas väl i pressen och förväntningarna blev högt uppskruvade inför orkesterns framträdanden på olika håll i landet. Det skall hållas i minnet att redan vid detta första sverigebesök är Duke Ellington ett mycket etablerat och välkänt namn. Till detta har bidragit bl.a. att grammfoninspelningarna nått en stor spridning i de svenska hemmen. Det förtjänar även samtidigt framhållas det faktum, att Ellington från andra halvåret 1936 varit kontrakterad till det amerikanska grammfonibolaget Master Records. Den mycket ymniga skivproduktionen för detta märke, utgavs ej - som tidigare varit fallet - på europeiska grammfononskivor, utan fanns endast tillgänglig för den amerikanska marknaden. Kontraktstiden med Master Records upphörde inte förrän utgången av februari 1940. Den jazzintresserade publiken i Sverige, som nu väntar på Ellington är såle-

Det hann bli ytterligare två stora evenemang av det här slaget innan kriget satte stopp för denna form av musikaliska begivenheter. Edgar Hayes och Duke Ellington (1938 resp. 1939) bägge synnerligen minnesvärda men trots allt som scenuppföranden inte fullt ut lika utstuderat effektfulla som premiäraktören Jimmie Lunceford. Men Ellingtons musik hade 1939 med grammfonens hjälp redan under flera år i allra högsta grad fängslat och gripit alltifrån 1927-års "Black and Tan Fantasy" till de närmast följande årens rad av mästerverk.

När jag som nybliven pensionär i mina gömmor råkade finna en recension av en jazzkonsert anno 1939 - det var Gösta Nystroem i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning om Edgar Hayes - så slog mig genast en tanke. Ja, detta är Nystroem och han var både fördomsfull och jazzentusiastisk på samma gång. Men vad sa egentligen alla andra musikbedömare i Sverige om jazzen? Detta måste vara värt att titta närmare på.

Sagt och gjort! Kungliga biblioteket i Humlegården i Stockholm blev min hemvist de närmaste åren. Läsning av de gamla tidningsläggen blev så otroligt roande, att aptiten bara växte i takt med ständigt nya fynd. Hela tiden sökte jag mig allt längre tillbaka i tiden för att slutligen hamna vid året 1895. Då kunde jag få dokumenterat vilken otrolig publikframgång som mötte den färgade sånggruppen The Fisk Jubilee Singers.

Det genomförda arbetet har i stort sett bekräftat mina egna upplevelser hur man bedömde jazzen på 1930-talet. Det mest intressanta är måhända att "tidningsfynden" uppvisar en så varierad rikedom på uttryck för såväl förakt och fördomar som prov på stor och djupt känd uppskattning av denna nya konstform inom musiken. Förespråkarna för det senare var förvisso inte i majoritet men är i dag värda all respekt för förmågan att uppfatta något av vad jazzen hade att förmedla till en ung och entusiastisk publik.

Min studie omfattar ett urval av vad som skrivits i dags- och veckopress om de stora och framstående, företrädesvis amerikanska, jazzartisternas besök i vårt land fram till tiden för krigsutbrottet 1939. För framtida forskning återstår att ta ett samlat grepp över den inhemska jazzdebatten i Sverige och att samtidigt spegla hur denna debatt efter andra världskriget utvecklas och förändras i takt med att jazzen successivt blir allmänt erkänd som en egen konstart.

Stockholm i maj 1996

Bertil Lyttkens

des mycket lite förtrogen med den utveckling orkestern och dess musik genomgått under de senaste tre åren.

Ellington har mycket tidigt blivit föremål för en ganska omfattande publicitet. **Stockholms Dagblad** har i sin söndagsbilaga den 23 april 1933 en helsidesartikel under kraftig rubrikstil:

"Världens nya jazzkung"

författad av Nils Färnström. En lika stort uppslagen artikel inflöt i **Dagens Nyheters** söndagsbilaga den 7 april 1935. Rubrikstilen är inte mindre denna gång och lyder:

"Niggerkung erövrar världen"

Författaren är Nils Hellström, redaktör för **Orkester Journalen** och senare **Estrad**. (Hellström blev dessutom impressario för bl.a. Ellingtons första sverigebesök efter kriget 1950). Man får utgå ifrån att Hellström inte utövade något inflytande över rubriksättningen.

När jazzen redan tidigt på 30-talet behandlas i skilda facktidsskrifter saknas sällan Ellingtons namn. I en litterär tidskrift **Spektrum** med bl.a. Karin Boye och Gunnar Ekelöf i redaktionen återfinns i nr 2/1932 en för sin tid anmärkningsvärd artikel rubricerad **HOT-JAZZ** som är signerad av J.-E. Andrén. Han säger t.ex. om Ellingtons inspelning av "**Limehouse Blues**"

"att den anses vara den bästa hot-skiva som hittills utgivits. En skiva som hinner bli utsliten innan man hunnit lägga märke till alla finesser ifråga om orkestrering och frasering som den innehåller. Det finns icke en detalj i den, som icke är perfekt utarbetad".

I tidskriften **Sångartidningens** första nummer 1935 har musiksribenten Kajsa Rotzén gjort ett av flera inlägg från hennes penna om jazzmusiken. Redan vid denna tid konstaterar Rotzén att jazzen lever än. Ellington intar en central roll i hennes artikel där hon avslutningsvis konstaterar att:

"det är med påtaglig lust att till varje pris stimuleras av hur han blandar och skakar sina jazz-cocktails. I första stund kan han måhända tyckas något gåpåig. Men lyssnar man vidare, kan man uppfatta, att där finns något mer än nerv och hetsighet i hans spelstil, att han i sitt bubblande musikant-humör faktiskt har sinne också för nyanser, att han inte bara eggat ytan också behärskar sin orkester."

I Bonnier-tidskriften **Karavan** nr 2/1935 skriver Arthur Lundkvist och Gunnar Eriksson bl.a. följande:

"Duke Ellington är hot-jazzens störste kompositör. Han äger en flödande, rasialt färgad, melodisk uppfinningsförmåga; hans gobelänglikt detaljrika musik är starkt koloristisk, med en sugande rytm och en individuell stilisering. I sin utsökta orkester äger han ett adekvat uttrycksmedel och har lyckats nå en i dagens musik enastående balans mellan innehåll och form."

Ovanstående slutsatser dragna för 60 år sedan kan knappast uttryckas bättre idag. Så här framsynt kunde en sedermera känd författare uttala sig redan på detta tidiga stadium !

Ovan nämnde Gunnar Eriksson har dessutom i tidskriften **Tidsvittnen** (2/1935) skrivit en mycket lång artikel om Ellington och hans orkester. Även andra musiksribenter finner i Ellington en nyskapare om än också inte alltid kritiska sympunkter saknades. När nu den mångomtalade Ellington skall recenseras 1939 så har en del musiksribenter - inte minst stockholms-tidningarnas - en något högre ambitionsnivå när man skall bedöma Ellington än man visat vid tidigare utländska jazzbesök.

Ellington hade anlänt den 30 mars till Le Havre med ett fartyg som till största delen var lastad med krigsmateriel för Frankrike och med ett endast blygsamt passagerarantal. Premiär i Paris i stadens nya nationalteater Palais de Chaillot och sedan konserter i tre belgiska och tre holländska städer innan man reser via Hamburg till Malmö. Genomresan i Tyskland skedde ej utan viss skräckblandad bävan. Rex Stewart har bl.a. vittordat detta i sina minnen. Några musiker uttalade sin förundran över att det inte gick att finna någon, som sålde hamburgers när dom ändå nu befann sig i Hamburg under ett tåguppehåll. Så återstår den skandinaviska turnén som blev den följande:

11 April	Malmö	Tennisstadion
12 "	Helsingborg	Konserthuset
13 "	Köpenhamn	KB-hallen
14 "	Göteborg	Konserthuset
15 "	Huskvarna	Idrotts-huset
16 "	Stockholm	Konserthuset
17 "	Västerås	Biografen Grand
18 "	Karlstad	Vänershov
19 "	Oslo	Colosseum
20 "	(Vilodag)	
21 "	Örebro	Konserthuset
22 "	Eskilstuna	Idrotts-huset
23 "	Storvik	Parkhallen
23 "	Uppsala	Nya tennishallen
24 "	Stockholm	Konserthuset
25 "	Växjö	Läroverkets Aula
26 "	Karlskrona	Konserthuset
27 "	Linköping	Cirkuslokalen
28 "	Norrköping	Arbetsföreningen
29 "	Stockholm	Konserthuset
30 "	Göteborg	Konserthuset
1 Maj	Varberg	Nöjesparken

Som regel gav orkestern 2 föreställningar på varje plats. Undantag är 23 april då konserten i Storvik ägde rum kl 14.30 och konserten i Uppsala kl 21.00.

(Fortsättning följer i nästa nummer)

Under the auspices of a "Special Project" of JAZZ UNITES INC., a stellar group of people have come together to present the 16th Annual Duke Ellington International Conference. The music, life and times of one of the world's greatest and most prolific composers, Edward Kennedy Ellington will hold court in Chicago May 6-10, 1998, at the Ramada Congress Hotel and other venues including the Chicago Cultural Center, Harold Washington Library and The New Regal Theatre.

Dedicated to the memory of one of its founders, Gordon Ewing, a Chicagoan and Ellington devotee, this conference is chaired by Josie Childs and Miriam Ewing under the direction of Geraldine de Haas, President/Founder of Jazz Unites, Inc., with Honorary Chairman and world-renowned trumpeter and Ellington alumnus, Clark Terry, and others including Charles Sherrell, President WBEE Jazz Radio and Sam Floyd, Jr., Director of the Center for Black Music Research, Columbia College, Chicago.

Musicians, educators, historians, musicologists, Ellington devotees and aficionados will come together to perform and make commentary about the Man and his Music. The conference will focus on many facets of Ellington that evoke images of musical and cultural breadth, dignity and majesty. Noted scholars and members of his alumni will explore his professional, social, religious and philosophical belief as composer, arranger, bandleader and pianist. Some of the highlights:

- Gwendolyn Brooks, Illinois Poet Laureate, will compose and perform at "special poem" for the occasion.
- Mercedes Ellington, granddaughter of Ellington, will choreograph and direct "My People". Duke premiered this work at Chicago's Arie Crown Theater in August, 1963, in observance of the 100th anniversary of the Emancipation Proclamation during the exposition of "A Century of Negro Progress".
- Jazz Unites, Inc., "Love You Madly" the 21st Annual Musical Tribute to Duke Ellington.
- Board of Education "New World A-Coming" highlighting students from the Chicago Public Schools interpreting Ellington through exhibits, dramatic presentation, concert performance

and other multidisciplinary activities. This city-wide initiative will provide an opportunity for an enlightened view of urban education at its best.

- E. Workshops, discussions, musical demonstrations and many other activities involving Ellington alumni and others are planned.

Anticipating attendance of more than 1,000, including over 300 people from around the world, this project promises to be one of Chicago's premier events in 1998 - launching the Ellington centennial year which will culminate in Washington, D.C., the place of his birth. The City of Chicago Department of Cultural Affairs programming for May, 1998 will focus on various aspects of the Ellington legacy.

For more than forty years Ellington advocates have been forming groups in many parts of the world to honor, praise and celebrate Duke. Geraldine de Haas, working with Concerned People For The Creative Arts, organized the first major musical tribute to Ellington in August, 1974, at the Petrillo band shell in Grant Park. This continues to be an annual event.

Chicago is an historic conference site. It was here that Chicagoan Don Miller, convened a meeting of the eleven founders of the Ellington Study Group. Among those included were Gunther Schuller and Dick Buckley. The first international Study Group conference took place in Washington, D.C. in 1983. The following year it was held in Chicago. The Study Group conference, which has now become known as the Annual Duke Ellington International Conference, continues to be held annually throughout the United States and abroad.

The ultimate goal of the Conference is to establish a solid Duke Ellington organization in Chicago which would include an Ellington artist-in-residence program in Chicago Public Schools, Parochial and independent schools. The purpose of the artist-in-residence program is to perpetuate appreciation of Duke Ellington's music in the minds and hearts of successive generations and to further develop understanding of the innovative diversity of his music to the unique American contribution to world music.

Ellington '98
6935 S. Crandon Avenue
Suite 2D

Chicago, IL 60649
Tel: (773) 288-DUKE or (773) 643-4828
Fax: (773) 643-4829

Axplock FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

Who was Duke Brooks?

The question was raised by Bo Scherman in our Bulletin nr. 1/1997.

One of our members, Jan Bruér, has made us aware of the fact that the name of Duke Brooks is mentioned in Miles Davis' book "The Autobiography" written by Quincy Troupe 1989. Miles Davis has the following to say about Duke Brooks:

"While I (Miles Davis) was in high school I started hanging out with a piano player named Emmanuel St. Clarie "Duke" Brooks. He got his nickname "Duke" because he knew and could play all of Duke Ellington's music. He used to play with the bassist Jimmy

Blanton at a place across the street from where I lived then called the Red Inn. Duke Brooks was two or three years older than me, but he had a big influence on me because he was into the new music that was happening at the time. Duke Brooks was a hell of a piano player. Man, the motherfucker played like Art Tatum

Duke eventually got killed when he was hoboing a ride on a train somewhere in Pennsylvania. He was in one of those cars filled with gravel and sand. I heard the shit fell on him and he suffocated. I think this was in 1945. He was a hell of a musician

I still miss him and think about him even up until today."

Thank you Jan Bruér for telling us.

NYA SKIVOR

AMERICANS IN SWEDEN. Bear Records BCD 2000-2.

En CD har kommit med inspelningar från 1947 med Rex Stewart och en konsertupptagning med Tyree Glenn från 1951. Dessutom finns en radiosändning med Hot Lips Page från 1951.

Rex Stewart spelar med Sandy Williams tb, John Harris cl, Vernon Story ts, Don Gais p, Simon Brehm bs, Ted Curry tr, Honey Johnson vocal. Följande spelades in: Echoes of Harlem, Waitin' for the Train, Boy Meets Horn, Run to the Corner, Basin Street Blues, Mood Indigo. Inspelningen är gjord i november 1947 hos Radiotjänst i Stockholm.

Tyree Glenn with the Arne Domnérus Orchestra.

Inspelat på Konserthuset i Stockholm den 19 november 1951.

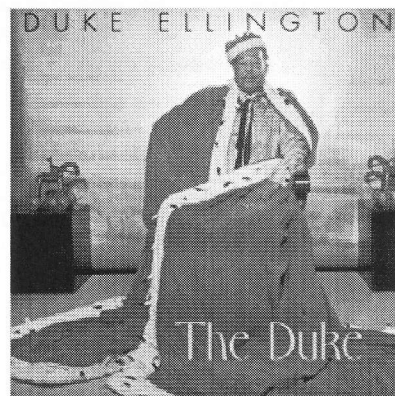
Sättning: Tyree Glenn tb och vib, Rolf Ericson tp, Arne Domnérus as, Rolf Blomquist ts, Lars Gullin bars, Gunnar Svensson p, Yngve Åkerberg bas, Jack Norén tr. Följande spelades in: Sultry Serenade, Basin Street Blues, Limehouse Blues, I Surrender Dear, Perdido, The Hour of Parting.

Rex Stewart och Hot Lips Page är bekant material från en tidigare LP hos Sture Hellström, men Tyree Glenn är tidigare utgivet material.

THE DUKE. GP 25322
Denna CD är en billighetsutgåva helt utan information. Följande titlar förekommer:

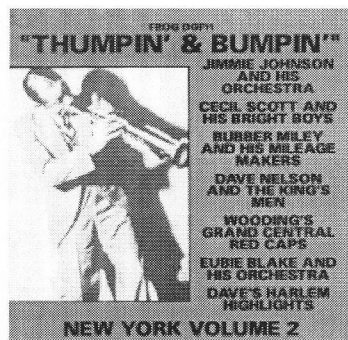
Take The A Train, Caravan, Come Rain Or Come Shine, Satin Doll, It Don't Mean A Thing, Mod Indigo, Ring Dem Bells, One O'clock Jump, How High The Moon, Just You Just Me, Rose Of the Rio Grande, I Got It Bad samt Passion Flower.

Inspelningarna tycks vara spridda från 40-talet till 70-talen. Vill någon identifiera?

"THUMPIN' & BUMPIN"

- VOL. 2. Frog DGF11.
En ny CD med trumpetaren Bubber Miley har följande inspelningar:
Bubber Miley and his Mileage Makers, 16 maj 1930.
Ward Pinkett tp, Hilton Jefferson alt, Wilbur de Paris tb, Happy Caldwell tenor, Earl Frazier p, Bernard Addison g-banjo, Frank Marvin vokal, i övrigt lite oklart om sättningen.

I lost my girl from Memphis	62232-3	Vic V-38138
Without you Emaline	62233-3	Vic V-38138
Från 3 juli 1930 med bl.a. Buste Bailey och George Bias voc.		
Black Maria	63108-2	Vic V-38146
Chinnin' and chattin'	63109-2	Vic V-38146
Från 17 september 1930 med Edith Wilson voc.		
Loving you the way I do	63645-6	Vic V-23010
The penalty of love	63646-5	Vic V-23010
RCA Victor 741.057 innehåller alla ovan nämnda inspelningar.		

"DON'T YOU LEAVE ME HERE" - VOL. 3.

Frog DGF12.
Har följande inspelningar.
Bubber Miley and his Mileage Makers, 11 september 1930.
Sättning se ovan nr 1.
Vocal Edith Wilson
Loving you the way I do 63645-3 test
The penalty of love 63646-3 test

Ett brev kom från Bohuslän Big Band

Göran Levin har haft vänligheten att meddela att en CD med BBB har kommit ut i butikerna. Bl.a. finns Isfahan inspelad. Orkestern har gjort en turné under namnet "We Love You Madly" i Väst-sverige. På repertoaren finns i övrigt följande transkriberade arrangemang: Concerto for Cootie, Chelsea Bridge, Raincheck, Rockin' in Rhythm, Harlem Airshaft, Star Crossed Lovers, Royal Garden Blues, Cottontail, Such Sweet Thunder, Duke's Place (vokal) samt Ko-Ko. I övrigt finns med andra arrangörer Take The A Train, Mood Indigo, Satin Doll, The Shepherd, Don't Get Around, Sophisticated Lady samt Empty Ballroom Blues.

Det ser ut att vara en helafoton med Duke Ellington's musik !!

Tack Göran Levin för Din information. Hoppas att våra medlemmar finns på plats när orkestern kommer till respektive stad.

Ännu en Duke Ellington Society har bildats i Californien.

Ellingtonintresset växer tydligen genom flera föreningar. I San Francisco finns nu en ny förening. Deras president heter Jack Salzberg och kan nås på adressen: Duke Ellington Society, Bay Area Chapter, P.O. Box 420553, San Francisco, CA. 94442-0553, USA. Telefon: 415-334-7868. Claire Gordon är medlem i styrelsen som koordinator. Claire skrev boken om Rex Stewart, "Boy Meets Horn".

COUNT BASIE PÅ BESÖK I SOLLENTUNAS AFFÄRSCENTRUM

Count Basie model 1997 besökte den 1 oktober Sollentuna under sin turné i Sverige. Det var dessutom gratis entré vilket gjorde att det blev mycket folk i en ovan miljö bland butikerna. Orkestern leds numera av gamle trombonisten från 60-talet Grover Mitchell. Med i bandet var framför allt den populäre trumslagaren Butch Miles, som redan för många år sedan gästade Sverige tillsammans med Count Basie. Fina solister var trumpetaren Scotty Barnhart, tenoristen Kenny Hing. Även John Williams baryton, Clarence Williams tb och Bill Hughes tb fanns på plats. Bill har varit med Count Basie sedan 1953.

Willie Cook var naturligtvis på plats med fru Christl. Han var glad att se gamla polare igen och tyckte att orkestern spelade bra, och han skulle gärna vilja sitta med i orkestern.

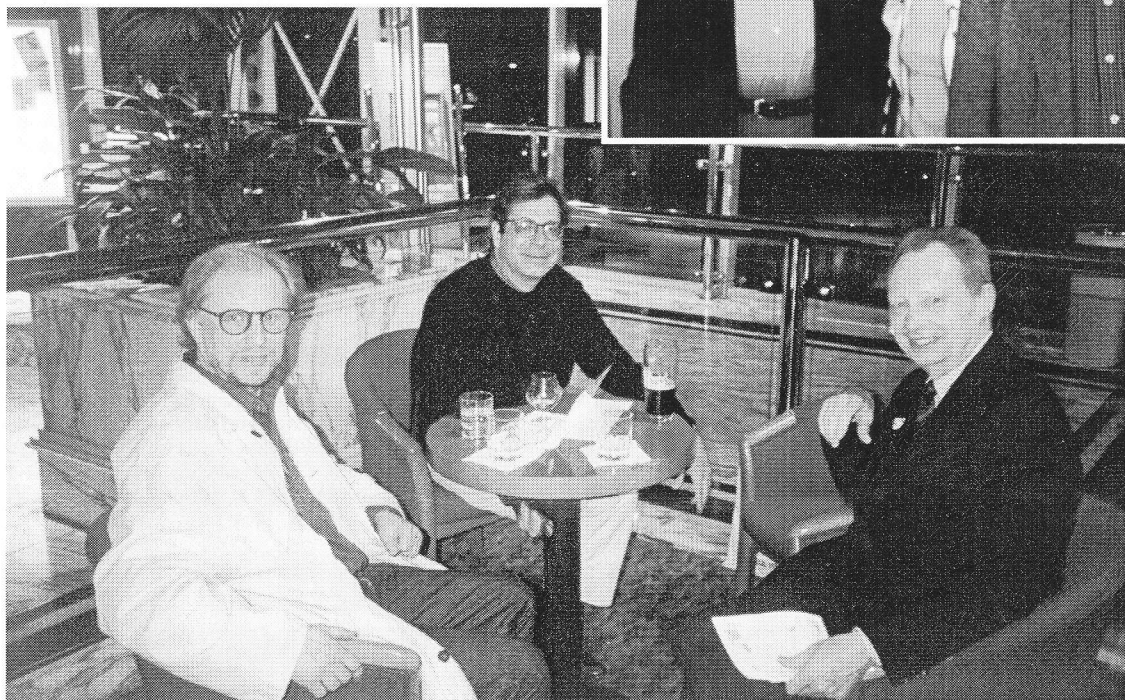
Skilnaden mellan Grover Mitchell's och den tidigare ledaren Frank Foster's inställning till Count Basie's musik är att Mitchell vill spela Basie's originalarrangemang. Detta gör att den gamla Basie-andan kanske mer kommer till sin rätt. Frank Foster spelade helst med eget material.

Willie Cook med fru Christl tillsammans med orkesterledaren Grover Mitchell

En hälsning från Leeds:

Några "New York-vänner", t.v. Ulysses La Pradde, Duke's personliga vän under många år, i mitten Lynne Mueller ordf. i New York's Chapter och t.h. Jerry Valburn välkänd diskograf, skivproducent och skivsamlare

Diskografmöte på Hotel Hilton i Leeds.

Bo Scherman med vännerna Steven Lasker från L.A. och Léon Dierckx från Bryssel

Planerade Irving Mills en turné till Europa 1935 eller 1936 ?

Planerade Duke Ellington och Irving Mills att återvända till Europa redan 1935 eller 1936 ? I en intervju med Otto Hardwick säger Otto att de åkte 1936 till Europa ? Vilket inte skedde. Varför sade han så ?

I ett urklipp ur tidningen Chicago Defender från den 9 februari 1935 sägs följande: "Fredie Washington wore a stunning traveling outfit when she left with Duke's band Wednesday night Duke Ellington and his band will sail for Europe March 9 Freddie Jenkins and one other of his old organizations will not be in the cast when they leave New York"

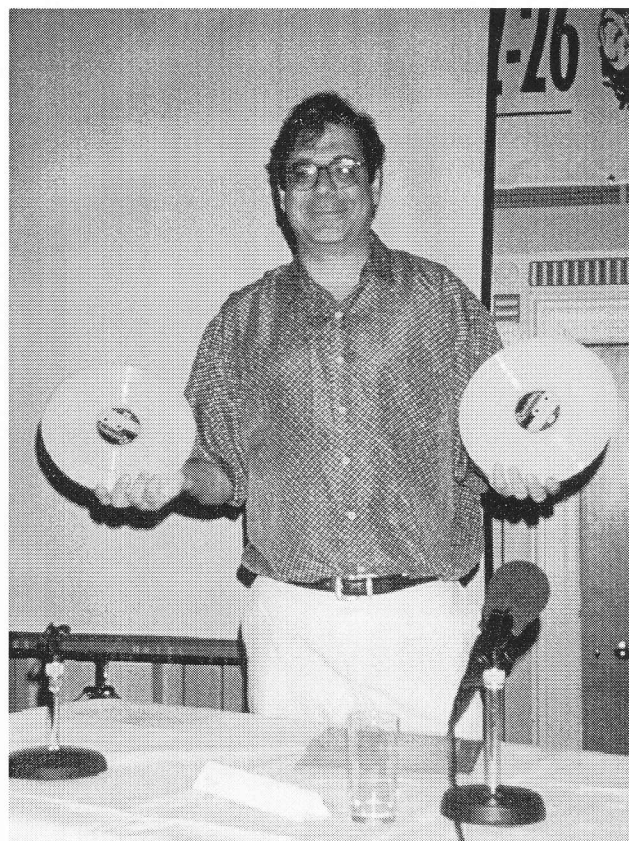
Andra notiser säger följande: "Duke Ellington has never worn a red tie Doesn't help you, luck he says The most popular musician in the world now is Wellman Braud "

Nya Böcker.

Nya böcker som länge har varit omtalade är tydligen nu på väg att bli klara under nästa år. Det gäller:

- Eddie Lambert's bok "Duke Ellington - A Listener's Guide", som påbörjades redan 1987. Boken innehåller 560 sidor och priset är USD 95:- plus porto. Trolig leveranstid är maj nästa år. Vi får 20% rabatt om beställning sker före den 15 mars 1998. Orderblankett kommer att distribueras genom DESS. Bokförlaget är Scarecrow Press Inc.

- Jerry Valburn's "Duke Ellington - On Compact Disc". Detta är en översikt över alla CD'n som har kommit ut med Duke Ellington. Alla data försöker Jerry att katalogisera. Boken kan fås i två format. Ett format är inbundet med originalbok och tillägg. Andra alternativet är enbart tillägget för dem som har originalboken. Leveranstiden och priset är inte angivet, men trolig leverans är första kvartalet 1998.

Steven Lasker visar upp sina Cardboards som han hittade hos en god vän och diskograf i L.A.

Se "Outgivet material", Bulletin nr 3 -97

Ivie Anderson, vokalist hos Duke Ellington från 13 februari 1931 t.o.m. augusti 1942.

Ivie föddes den 10 juli 1905 i Gilroy, California, och avled p.g.a kronisk astma den 28 december 1949 i Los Angeles.

Ivie började att sjunga hos Mary's Convent från 9 - 13 års ålder. Hon flyttade sedan till Washington och studerade hos Sara Ritt. Återvände till Californien vid 15 års ålder och började att arbeta hos Tait's Club i Los Angeles och senare blev det som chorusflicka i Fanchon and Marco revyn, som hade Mamie Smith som huvudattraktion. Senare fick Ivie vikariera som vokalist. Stor succé. Ivie var 1923 chorusflicka hos George Wintz och kom 1925 till New York och uppträdde på Cotton Club. Hon deltog den 5:e maj i ett farväl-party av Chocolate Kiddies, som skulle resa till Europa dagen efter. Ivie sjöng då "Honest and Truly". Ivie deltog också i Shuffle Along revyn. Hon återvände senare under året till Californien och uppträdde där med bl.a. Sonny Clay's orkester, Paul Howard's Quality Serenaders, Curtis Mosby's Blue Blowers samt kort med Anson Week's på Mark Hopkins Hotell. Ivie reste 1928 till Australien med Sonny Clay's orkester i Fanchon and Marcos revyn under fem månader. I april 1928 återvände Ivie till Cotton Club i Los Angeles. Därefter turnerade hon med en egen grupp och arbetade på Västkusten tills Earl Hines övertalade henne att arbeta med honom i Chicago på Grand Terrace under 7-8 månader 1930.

Irving Mills tyckte 1930 att Duke behövde en egen vokalist och han ville anställa vokalist May Alix. Men det ville inte bl.a. Sonny Greer och hans hustru, som hade varit en chorusflicka, som tidigare hade dansat med Ivie och hon tyckte att Ivie var ett bättre val. Det blev så och den 13 februari 1931 sjöng Ivie för första gången med Duke Ellingtons orkester i Oriental Theatre i Chicago och resten blev historia. Ivie stannade till 1942 då hon p.g.a. astma måste sluta att resa med orkestern och hon flyttade då åter till Californien.

Ivie köpte en restaurang "Ivie's Chicken Shack", som öppnades den 12 juni 1941. Detta skedde fyra veckor före premiären på musikalerna "Jump For Joy". Restaurangen fortsatte under Ivie's namn fram till åtminstone augusti 1957. Ivie arbetade där under 40-talet. Ivie gjorde under dessa år få inspelningar. Hon arbetade tillfälligt i Mexico City 1944 och Chicago tidigt 1945.

Restaurangen "Ivie's Chicken Shack" med adress 1105½ E. Vernon Avenue i Los Angeles blev i övrigt en naturlig samlingsplats för Ellington's musiker under 40-talet. I tidningen California Eagle den 19 juni 1941 skrevs bl.a. följande notis "the fried chicken she serves is mighty fine". Ivie var gift med William Johnson. Se tidningsartikel på sista sidan.

HÄR FÖLJER EN INTERVJU MED IVIE FRÅN VANCOUVER 1948

I oktober 1948 gjorde Bill Hill en radiointervju med Ivie Anderson i Vancouver, Canada, på radiostationen CKMO. Duke Ellingtonvännen Dave Dixon från Vancouver har haft vänligheten att skicka denna intervju till oss och vi har här försökt att återge radioprogrammet, som är på ca 34 minuter. Bill Hill är sedan 60-talet ordförande för Los Angeles Ellingtonchapter och han bodde 1948 i Vancouver och studerade på University of British Columbia. Bill Hill var också hos oss 1994 på Ellingtonkonferensen.

Nedanstående text är ett samtal mellan Ivie Anderson och Bill Hill.

BILL: Välkommen till Vancouver Ivie, roligt att Du kunde komma. Jag vill innan vi börjar programmet fråga Dig några saker. Du kommer från Gilroy ?

IVIE: Ja, jag kommer från Gilroy, California.

BILL: Vad jag vet så var Du tidigt med i en revy.

IVIE: Ja, det var revyn Fanchon & Marco i San Francisco.

BILL: Den reste Du sedan med till Australien, det måste ha varit en fantastisk resa i dessa dagar ?

IVIE: Ja, det var det, jag hörde föresten att Du spelade några nummer tidigare från Ethel Waters i radion, hon var mycket stor i Australien och hon spelades mycket i radion under min resa. Det var speciellt två "hits" som var populära.

BILL: Jag vet att Du tycker mycket om Ethel Waters. Är hon idag fortfarande kvar i Los Angeles ?

IVIE: Ja, det är hon.

BILL: Så efter Din resa till Australien kom Du tillbaka till Chicago ?

IVIE: Nej, jag kom till Los Angeles och där arbetade jag på olika nattklubbar. 1930 kom sedan Duke för att arbeta med filmen "Check and Double Check". Duke och pappa Ed försökte då att övertala mig att komma tillbaka till New York. Jag kom dock inte längre än till Chicago och Earl Hines på Grand Terrace. Där stannade jag i 20-25 veckor. Duke kom senare till Chicago efter sitt Cotton Club engagemang på turné för teaterkedjan Balaban & Katz och då började jag hos Duke och det var i februari 1931. (Enligt Stratemann var det på B&K's önskan att Ivie skulle framträda med Duke i Chicago och därefter blev Ivie fast anställd i orkestern. Chicagobesöket varade i fyra veckor).

BILL: Jag har här en skiva från Cotton Club från en av Dina första sessions med Duke. Det är "Get Yourself A New Broom" från 1933. Låt oss lyssna (9 maj -33).

Det var en fin inspelning, men det fanns flera fina inspelningar från den tiden bl.a. "Stormy Weather". Det var kanske Din största "hit" Ivie ?

IVIE: Ja, jag tror det, och den spelades mer än någon annan inspelning.

BILL: Nu vill jag gå tillbaka i tiden. Adelaide Hall, berätta lite om henne.

IVIE: Hon är i England nu. Hon kom dit just före kriget. Hennes man är brittisk medborgare. Hon har varit där sedan dess och hon är mycket stor i England.

BILL: Det hon gjorde var fantastiskt med dessa ovanliga vokala inslag, som Kay Davis nu gör hos Duke, även om det är lite annorlunda idag. Låt oss gå tillbaka till 1934 och "Troubled Waters".

IVIE: Det var från filmen "Belle of the Nineties" med Mae West. Jag skulle sjunga in alla nummer, men Mae West protesterade, för hon ville göra alla nummer själv i filmen. Det var synd för jag ville också göra det, men som tur var spelade vi in "My Old Flame" och "Troubled Waters" i studio efteråt.

BILL: "My Old Flame" är vad jag förstår en av Dina favoriter, men vi har den inte här, men vi har från baksidan "Troubled Waters". Låt oss lyssna (9 maj -34).

Jag tycker att den här inspelningen av "Troubled Waters" är en av de finaste som överhuvudtaget har gjorts. Jag hoppas att Du inte blir generad av att höra detta. Jag tror att alla inte har hört den här inspelningen och det är roligt att spela den för Dig. Nu vill jag gå över till "Murder at the Vanities", där Du sjunger "Ebony Rhapsody". Vad tycket Du om den filmen ?

IVIE: Ja, det var en av mina första filmer. Tidigare hade vi bara gjort kortfilmer.

BILL: Ni gjorde en kortfilm med "Stormy Weather".

IVIE: Ja, "Stormy Weather" ingick i filmen "Bundle of Blues". I filmen "Murder at the Vanities", som jag tyckte mycket om att göra tror jag också att Carl Brisson, Cocktails for Two (Eric Lander) medverkade.

BILL: Skrev Duke "Ebony Rhapsody" till filmen ?

IVIE: Jag tror det, men jag tror att även Sam Coslow var inblandad.

BILL: Var även Irving Mills med ?

IVIE: Han var bara manager !! (skratt).

BILL: Nu skall jag spela "Barney Goin' Easy", som den hette i originalversion, men som med text blev "Im Checkin' Out Go'om Bye". (12 juni -39).

BILL: Det var också en av Dina favoriter eller hur ?

IVIE: Ja, jag gillar den för att den har ett fint flyt.

BILL: Ja, den flyter på hela tiden. Du nämnde en skiva, som vi tyvärr inte har i studion "At A Dixie Roadside Diner". Du kan väl skicka den till mig. Det var Din första inspelning sedan ni gick över till Victor. Låt oss fortsätta med "Jump For Joy", och som jag har förstått det var det en enastående musikalproduktion.

IVIE: Ja, det var en mycket fin musikal med fina melodier.

BILL: Jag har alltid undrat över varför ingen köpte musikalerna och fortsatte.

IVIE: Det var för många, som var inblandade. Alla hade en liten bit att bevaka av sina royalties och sina namn. Orson Welles ville köpa produktionen, men det gick inte och flera ville förändra och klippa i musikalerna.

BILL: De var synd eftersom jag har hört av många i Hollywood att musikalerna var det bästa som hade producerats sedan "Porgy and

Bess". I "Jump For Joy" förknippas Du alltid med melodin "I Got It Bad". Låt oss lyssna på den (26 juni -41).

BILL: Nu fick vi ett telefonsamtal som uppskattar vårt samtal och han meddelar att ni träffades för 15 år sedan i Blackpool, England. Du berättade då att Du hade varit i Australien och att Duke's turné i England var en stor succé. Vi här hemma läste om detta i Melody Maker från England. Du gjorde också några andra fina inspelningar, som inte finns här i Vancouver ?

IVIE: Jag gjorde även "Shoe Shine Boy" och "A World On A String", jag vet att de finns utgivna på marknaden. Jag har en vän som har skivorna.

BILL: Vid turnén i England besökte Kungen av England, som var en stor beundrare av Duke Ellington, era konserter ?

IVIE: Ja, han hette då Hertigen av Windsor och han är nu Kung av England och även Prinsen av Wales, som nu är Hertigen av Windsor, var med. Vi var på många partys tillsammans. Ett party var hos Lord och Lady Mountbatten och ett annat party var hos en rik skotte, vars namn jag inte kommer ihåg. Prinsen deltog även i golf tävlingarna.

BILL: Låt oss nu lyssna på baksidan av "I Got It Bad". Det är "Chocolate Shake". Det var ju en Award Winning Record (26 juni -41).

BILL: Våra lyssnare vet att en av mina favoriter är "On The Sunny Side Of The Street" med Ivie, Lawrence Brown och Barney Bigard från 1938, men tyvärr har vi inte den här. Vi har en annan inspelning, som inspelades för några år sedan.

IVIE: Ja, det var en studioinspelning i Hollywood med ett ihopplockat band under ledning av pianisten och arrangören Wilbert Baranco.

BILL: Låt oss lyssna på den inspelningen (januari -46).

BILL: Tiden går fort när man har trevligt och vårt program är snart slut så vi måste avsluta programmet och vi får tacka Ivie Anderson för att hon ville komma hit till oss och berätta lite om tiden med Duke. Tack Ivie.

IVIE: Tack för att ni frågade mig. Och du kommer väl över till "Cave" ?

BILL: Vi avslutar programmet med en av Ivie's favoriter "Me And You" från 15 mars 1941.

Ivie's inspelningar utanför Duke Ellington's orkester

THE GOTHAM STOMPERS, 25 MARS -37, NEW YORK.

C. Williams tp, S. Williams tb, B. Bigard cl, J. Hodges as, H. Carney bar, Tommy Fulford p, Bernard Addison g, Billy Taylor bas, Chick Webb tr, Ivie Anderson voc, Wayman Carver arr.

M301-1	My Honey's Lovin' Arms	Variety 629	Tax m-8005	
M301-2	My Honey's Lovin' Arms	Rejected		
M302-1	Did Anyone Ever Tell You	Variety 541	Tax m-8011	
M302-2	Did Anyone Ever Tell You	Merritt 25		
M304-1	Where Are You ?	Variety 541	Tax m-8011	
M304-2	Where Are You ?	Rejected		
M303-1	Alabamy Home*	Variety 626	Tax m-8005	*Enbart instrumental. Felaktig Tax information.
M303-2	Alabamy Home	Rejected		

"A DAY AT THE RACES"

MGM Studio Orchestra, Culver City, Jan/Feb. 1937. Crinoline Singers (Eddie Jones ledare) och Ivie Anderson.

All God's Chillun Got Rhythm Black Jack 3004 (Enda utgivningen på skiva.)

Inspelelingen är från filmen "A Day At The Races" med bröderna Marx. Duke Ellington och hans orkester deltog inte i filmen, det var enbart Ivie Anderson. Trumpetaren Manny Klein deltagar ej. Förslag finns på Les Hites orkester, men Les Hites orkester deltog enbart i filmen "En Dag På Cirkus" från 1939.

Den 8 juni gjorde Duke Ellington's orkester en skivinspelning med Ivie Anderson av "All God's Chillun Got Rhythm".

"JUBILEE" I HOLLYWOOD DEN 19 APRIL 1943.

Okänd personal eventuellt Louis Armstrong med orkester och Ivie Anderson vokalt.

Okänd titel AFRS "Jubilee" program 21 pt. 2

IVIE ANDERSON AND HER ALL STARS, JANUARY 1946 I LOS ANGELES.

Karl George tp, Willie Smith alt, Gene Porter tenor, Buddy Collette bar, Wilbert Baranco p & arr, Buddy Harper g, Charlie Mingus bas, Booker Hart dr.

BW 203	I Got It Bad	B&W 771, Storyville 804
BW 204	On The Sunny Side	B&W 771, Storyville 804
BW 205-1	You Ought To Know	B&W 772
BW 206-3	The Voot Is Here To Stay	B&W 772

IVIE ANDERSON ACC. AV PHIL MOORE'S ORKESTER I OKTOBER 1946 I LOS ANGELES.

Phil Moore var pianist och arrangör.

Sättningen osäker, men troligen bl.a. Karl George tp, Lucky Thompson tenor, Willie Smith alt, Irving Ashby g, Lee Young dr.

BW 481-4	He's Tall Dark and Handsome	B&W 823
BW 482	Empty Bed Blues	B&W 824
BW 483-2	Twice Too Many	B&W 823
BW 484	Big Butter And Egg Man	B&W 824, Samtliga också på Storyville 804

"START TO JUMP BECAUSE IT'S JUBILEE", THE JUBILEE ALL STARS, OKTOBER 1945 I HOLLYWOOD.

1. Johnny Otis and his Orchestra med 4tp, 3tb, 5sax, p, g, sb samt Johnny Otis tr.

He's Tall, Dark And Handsome - AFRS "Jubilee" program 152 pt. 1

- Swingtime ST1009, LP från Contact Records, Italien.

2. Acc. Harry Parr Jones tp, Willie Smith alt, Corky Corcoran ten, Calvin Jackson p, Oscar Pettiford sb,

Eddie Heubreux (sic ?) och hans rhythm med Pepe Marrero congas.

Jam Session Blues

- AFRS program 152 pt. 1 -

Swingtime ST1009, LP från Contact Records, Italien.

CEE PEE JOHNSON, 1947 I LOS ANGELES.

Teddy Buckner, Gerald Wilson tp, Ralph Bledsoe tb, Arthur Dennis alt, Dexter Gordon tenor, Warren Bracker p, Irving Ashby g, Red Callender bas, Cee Pee Johnson dr.

Play Me The Blues

Kay Dee LP-2, radioprogram

CEELLE BRUKE'S ORKESTER, C:A 1945 I HOLLYWOOD.

"Bumps" Myers tenor ?, i övrigt är sättning okänd, arrangör Max Walter.

AMO 3113A	Mexico Joe	Exclusive AMO 3117A
AMO 3114A	Play Me The Blues	Exclusive AMO 3116A

Anm. "Now Or Never" och "When The Ships Come Sailing Home Again" har Ceelle Burke som vokalist.

EN BLUES FÖR IVIE ANDERSON

I samband med Ellington '94 kunde vi läsa följande artikel i en av Stockholms dagstidningar skriven av Olle Snismarck, som även ritade konferensens logo vilken också fått förbli vår förenings logo:

Under pingstveckan är Stockholm värdstad för konferensen "Ellington '94". Duke Ellingtons odödliga musik kommer att höras på många håll i huvudstaden.

55 år tidigare, söndagen den 16 april 1939, var Duke Ellington för första gången i Sverige. Orkestern såg liten ut på Konserthusets scen, som var van att ha stora symfoniorkestrar på sig. Det var bara fjorton musiker och en sångerska.

Två amerikanska flaggor var uppspända på väggarna. En till höger och en till vänster om orkestern. På väggen bakom hade man monterat upp en skock svenska flaggor ovanför en grind, mitt i ett pelarrangemang med falskt perspektiv som gav rummet en fördjupad avslutning.

Ivie Anderson, sångerskan, hade drabbats av influensa och hade hög feber, 40,2, och var förbjuden att gå ur sängen på en vecka. Men hon hade ju sitt jobb att sköta.

- I Hamburg stirrade man på oss som om vi hade varit cirkusdjur på rymmen. Vi var i Adolf Hitlers Tyskland. Alla uniformerna, alla

hakkorsflaggorna, porträtten av Hitler som trängdes med tidtabellerna på järnvägsstationens väggar. På planen utanför höll en albinoduva på att hackas ihjäl av dom andra, vanliga duvorna. Jag längtade hem. Alla stirrade på oss.

- Har jag en gång bestämt mig för att gå upp på scenen så kan ingen hindra mig. Man har ju en viss yrkes stolthet i sig.

- Jag hade aldrig fått jobbet hos Duke om jag inte hade varit så svart. Först tänkte han anställa May Alix, som

hade jobbat med Louis Armstrong och Jimmy Noone. Men hon var för ljus i skinnet. Hon såg nästan vit ut. Det var inte bra när Duke turnerade nere i sydstaterna. Svart orkester, svart sångerska. Annars blev det bråk. Det är enda gången i mitt liv som jag har haft nytta av min hudfärg.

- Stockholm. Feber. Varför finns det så många skrattmåsar i Stockholm?

- En halvtimme före konserten fick jag den engelska texten till en svensk låt som handlade om en liten röd stuga. Jag försökte lära mig texten men jag hann inte, så jag var tvungen att ha en lapp i handen när jag sjöng.

- Duke var en snäll människa och det var väl därför han hade tagit upp den där lilla röda stugan på repertoaren när vi var i Sverige. Saxofonisterna spelade ljuvligt och sött och pressade varje sentimental ton ur den lilla röda stugan. Dom byggde upp en drypande, sirapsglänsande stuga på Konserthusets scen. Men sen klev Harry Carney fram med sin barytonsax och allt blev annorlunda, mera rakryggt och rejält. Och Tricky Sam Nanton kan man alltid lita på. Med sin trombon och koppsordin satte han punkt för allt det sötsliskiga och han fick den lilla röda stugan att svänga riktigt bra.

*In a little red cottage by the sea
I found you
and I knew that you
were just meant for me*

- Tricky Sam Nanton hade en väldigt ljus röst. Han lät nästan som ett barn när han pratade. Men när han spelade trombon

- Jag tackade för applåderarna, rusade ut i kulisserna. Jag höll nästan på att hosta ihjäl mig, men det var ingen som hörde det för orkestern var inne i "Rockin' In Rhythm", ett högljutt och mastigt svängnummer.

En vitsippas blomblad är vita därför att de innehåller luft. En fågel är vit därför att fjädrarna innehåller luft. Men om det finns pigment i fjädrarna som absorberar strålningen får fåglarna färg. Om det inte finns några pigment i ytan som träffats förblir regnbågen oframkallad.

Olle Snismarck

IVIE ANDERSON

Olle Snismarck

DUKE ELLINGTON

Vocalist Ivie Anderson Seeks Divorce

En artikel från den 30 oktober 1941 i California Eagle. Artikeln namnger Ivie's make, och det har ju tidigare sagts av Barry Ulanov att Ivie var gift med trumpetaren Louis Bacon, vilket troligen är fel.

In a complaint filed here in the Superior Court last week, Ivie Anderson, famed vocalist with Duke Ellington's Orchestra, is asking for a divorce from her husband, William Johnson.

Miss Anderson sued under her true name of Ivie Anderson Johnson in the complaint which was prepared by Attorney Walter L. Gordon, Jr.

The complaint alleged that the couple married in Los Angeles on June 1, 1925, and separated in May, 1928. There are no children and no community property, the complaint stated.

It was stated that Miss Anderson's husband had been guilty of extreme cruelty and the 'wrongful infliction of grievous mental suffering.' No specific acts of cruelty were set forth in the pleading.

Miss Anderson first began her career here as a dancer and first gained prominence as a producer of shows at the Bronx Palm Gardens. She was working the Club Alabam here when she was discovered by Ellington.

Her pleasing personality and ability quickly skyrocketed her to fame and her latest recording with the Ellington band, "I've Got It Bad and that Ain't Good," has swept the country by storm.

Johnson is employed by a downtown department store.

Dean of Canaries, and Her Boss

Ivie Anderson, shown here with her boss, Duke Ellington, as they entertained air cadets at a California camp recently, is the dean of all girl singers with bands. Ivie not only was the first girl chirper ever to be featured regularly with a band, but she has remained with the same band longer than any of her sister singers, dark or fair skinned. Read Paul Eduard Miller's story about her in the adjoining columns.

Ur Down Beat, Chicago, från den 15 juli 1942 kan vi citera följande artikel:

Ivie Joined the Duke For Four Weeks, Stays With Band for 12 Years

by PAUL EDUARD MILLER

When Duke Ellington hired Ivie Anderson the engagement was for four weeks. She stayed on the job 12 years — and hasn't finished the run yet. Ivie now holds the record as the name-band vocalist with the longest service record in the business.

On February 13, 1931, Ivie just finished a 20-week

stand at the Grand Terrace in Chicago when she was asked by the Balaban and Katz organization to join duke during a four-week tour of B & K Theaters. January 23, 1942, Ivie was back at the Oriental again - for the twenty-third one-week stand at that theater since her initial opening there !

It was anniversary week for Ivie. She never left Ellington, and during those years she had built up for herself an estimable reputation, but what is more, she had become one of the best show women in the dance-band business. it was no accident. Ivie's personality — spirited, vivacious, earnest - is a natural asset.

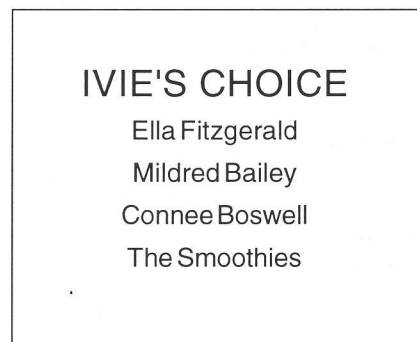
Born in California

Born in Gilroy, California, she studied voice at St. Mary's Convent from the ages of nine to 13. Then she went to Washington, D.C., to study two more years under the tutelage of Sara Ritt. At school she sang in the glee club and the choral society. By 1923 she was ready for her first job - at Tait's in Los Angeles. There she also worked at The Tent, owned and operated by Mike Lyman, bandleader Abe's brother.

She became a line girl in a Fanchon & Marco revue featuring Mamie Smith. When the soubrette of the show fell ill, Ivie got her chance; and she stepped in to fill the spot on an hour's notice. This led to her work as a soubrette with the *Shuffle Along* musicale, to work at Sebastian's Cotton Club, to a five months' tour of Australia with a Fanchon & Marco unit, and finally to heading her own revue on the West Coast for a 20-week stretch. She even sang with Anson Week's band at the Mark Hopkins Hotel in San Francisco.

Seasoned Performer

And so, by 1930, when she began her engagement at the Grand Terrace, she already was a seasoned performer. But it was the unique combination of Ellington and Anderson which was to bring Ivie recognition and acclaim, not only of the profession, but of the public as well. She was the first singer ever to join a colored band as part of the regular organization,

IVIE'S CHOICE

Ella Fitzgerald

Mildred Bailey

Connee Boswell

The Smoothies

missing by only a year the record established by Fritzi White, who will be remembered as the vocalist who joined George Hall late in 1929. Veteran singer Mildred Bailey joined Paul Whiteman in 1930.

Ivie frankly admits her indebtedness to Ellington.

"For example, when I first started with Duke," she recalls, "I used to wear colored dresses. When he suggested I wear only white, I tried it out and found it so effective that I've been doing it ever since. And for another thing, Duke helped me tremendously in molding my style of singing. When I joined his band I was just an ordinary singer of popular songs. Duke suggested I find a 'character' and maintain it. What's more, he's a leader who believes in taking a lot of time and trouble to find the right background for his singer. He's always supplied me with ideal accompaniment, one which suited the 'character' which I adopted. The combination of these two things resulted in the type of songs I'm still doing today.

"It Don't Mean A Thing"

"The first one I sang that way was *Minnie the Moocher*, when the boys in the band worked out the idea of talking back to me while I was singing. *I Want a Man* is another of this type. And I'll never forget the first record I made - *It don't Mean a Thing If It Ain't Got That Swing* - one of Duke's own hit tunes and one which helped greatly to identify me in

the character of my songs to this very day. Duke knows how to write arranged accompaniments that fit my voice perfectly, and I think that's why I'm more contented now than I've ever been."

We all know the 'character' in which Ivie sings. When she walks out on a stage her appearance is serene dignity, poised, with an almost serious expression on her diminutive face, she confronts her audience with a deceptive demeanor. A seasoned and judicious showman, she knows just how to make the most of the marked contrast between her appearance and the abandoned, low-down quality of her vocalisms.

Her Favorite Discs

Singing for the Duke of Windsor and appearances in movies have been milestones in Ivie's career. She's made innumerable records. Those she liked best include *Cotton, Love Is Like a Cigarette, I've Got It Bad, All God's Chillun Got Rhythm, My Old Flame, Troubled Waters*, and *I Want to Be a Rug Cutter*.

Ivie may well be proud of her record and reputation. During her 12 years with the band she has maintained the same spirited quality in her singing. A troupier who takes her job seriously, never can it be said of her that she did not put her utmost into every song that she sang. And she'll continue to as long as she's with Duke and the boys. Of that I'm sure.

IVIE ANDERSON'S TIPS TO VOCALISTS

Advising a young singer is the worst thing in the world - but here goes.

Acquire proper and distinct articulation. Be neat of dress and of personal appearance. Pick songs and arrangements suited to your voice and personality. Take singing lessons and keep on as long as you can - provided you have natural ability.

From then on you're on your own.

Go out on the stage and do what's most natural for you. The only thing a young singer can do is to do her best.

An amateur may sing beautifully, but her negative stage personality may more than offset her good voice.

Knowing or "typing" an audience immediately you walk out on a stage comes only with experience. So does timing.

Knowing your audience is practically a course in mass psychology.

I used to "blow up" easily. Now the roof can fall down and it won't even bother me.

If you are hoarse or have a cold, just sing the best you can.

Don't take it to heart if you don't get the applause you think you should.

Singers with bands don't usually take the rap if they flop. They just go out and join another band. If they're pretty, they join a bigger band.

Try to sing songs as if they were stories. Don't try to sell your voice - sell entertainment.